

**HOMILIA A LA MISSA DE RENOVACIÓ DE LES PROMESSES SACERDOTALS I
LLIURAMENT DELS SANTS OLIS
Santuari de el Toro 20 de juny de 2020**

Desitjava ardentment celebrar aquesta Eucaristia amb vosaltres. La terrible crisi sanitària que hem viscut ens va impedir celebrar junts la Missa Crismal així com altres trobades que solem tenir al mes de maig, al voltant de la festa de la Mare de Déu del Toro. Encara que he procurat mantenir contacte telefònic amb tots vosaltres, tenia moltes ganes de veure-us, així tots junts. Crec que també tots esperàvem poder tornar a ajuntar-nos en un moment com aquest. Els deixebles necessiten ajuntar-se per fer comentaris sobre com els ha anat, per explicar-se recíprocament els progressos i dificultats de l'evangelització i també per il·lusionar-se conjuntament amb noves metes. A més, celebrar l'Eucaristia junts al voltant del mateix altar ens uneix com Església de Déu que peregrina a Menorca.

Hem viscut uns mesos difícils, com els ha viscut també el poble de Déu al qual acompanyam en la seva fe. Perdre el contacte físic amb els nostres feligresos, celebrar el misteri pasqual sense presència de poble, a més del confinament a casa nostra, han estat experiències que mai imaginàvem tenir. Crec que a tots ens ha ajudat a madurar aquesta malaltia, que ha posat al descobert tantes debilitats d'una societat massa segura de si mateixa. Hem experimentat la fragilitat de l'ésser humà i també de la nostra pròpia Església, formada per homes de carn i ossos que moltes vegades poden ser infidels a la seva missió. Davant l'amenaça de la malaltia i la mort, hem vist gestos admirables de solidaritat i generositat, però també molts d'egoismes, pors i covardies. Són grandeses i debilitats que potser hem advertit també en nosaltres mateixos.

Però més que detenir-me en allò que hem viscut, m'agradaria mirar a el futur i fer-ho amb esperança i amb il·lusió. Des de la nostra ordenació sacerdotal vam quedar configurats amb Crist sacerdot i pastor i vam rebre l'encàrrec d'anunciar l'Evangelí. Nosaltres som els deixebles als qui Jesús ha encarregat proclamar la Bona Notícia a Menorca. Som els seus sacerdots, els seus ministres i tenim l'apassionant missió d'ajudar el poble de Déu a caminar cap a Jesucrist. L'Esperit que vam rebre amb la imposició de les mans ens capacita per a la missió. Com explica Pau al seu estimat Timoteu, "Déu no ens ha donat un esperit de covardia, sinó de fortalesa, d'amor i de temprança". Per això li diu "no t'avergonyeixis del testimoni del nostre Senyor", "pren part en els patiments per l'Evangelí, segons la força de Déu" (2 Tim 1, 7-8).

Segurament teníem molts projectes pastorals per a realitzar en les nostres comunitats quan va començar la pandèmia. Us convidem a posar tots aquests plans, treballs i il·lusions en les mans de Déu, sabent que nosaltres som només els seus servents, uns febles instruments a les seves mans. Ara hem de mirar cap endavant amb el desig d'ajudar als nostres feligresos a viure amb profunditat interior aquest estiu i d'emprendre un nou

curs carregats d'esperança. No ens desanitem. El Senyor necessita testimonis valents, il·lusionats, molt enamorats d'Ell, que somiïn cada dia a fer arribar la seva Paraula als nostres contemporanis.

El curs pròxim tenim un repte important d'afrontar perquè la nostra programació pastoral assenyala com a objectiu créixer com Església samaritana, que es posa al servei de tots. Aquesta actitud, que és un distintiu de l'Església de Jesús, és a hores d'ara més necessària que mai, perquè la crisi sanitària està suposant una crisi econòmica sense precedents. Sentim el dolor per cada persona que queda sense feina, que pateix dificultats econòmiques i es veu situada als marges de la societat. El Senyor ens crida avui a escoltar el seu clam i a agenollar-nos per rentar-los els peus, curar les seves ferides i pal·liar la seva indignació. El fons de solidaritat que la Diòcesi ha creat és només un signe que cerca alleujar el dolor dels germans. Aprofit aquesta trobada per agrair la generositat amb la que molts de vosaltres heu lliurat una part de la vostra remuneració per aquest fons. Però necessitam el que el Papa Francesc anomena "la fantasia de la caritat", que és la capacitat d'imaginar maneres noves d'atendre els altres i la valentia per posar en marxa nous projectes que donin esperança a tants germans que reclamen la nostra ajuda.

En aquesta celebració distribuïrem els olis que van ser beneïts el passat dia 8 d'abril, en la Missa Crismal. Ells són signes de la salvació, que arriba als homes a través del misteri pasqual. Nosaltres, com a ministres de Crist, tenim l'encàrrec de portar l'oli que conforti el malalt, d'ungir el catecumen perquè rebí la força de l'Esperit i de marcar amb el crisma de la salvació. Amb aquest crisma ungiré també a l'enfront de molts joves que volen rebre la plenitud de l'Esperit i, si Déu vol, ungiré les mans de Jean Marie, que quedaran consagrades al servei del regne de Déu. A tots nosaltres correspon fer arribar a moltes persones aquesta salvació que procedeix de Crist. Que aquest oli i el perfum es vessin sobre moltes persones i siguin per a elles signes de salvació.

D'aquí a uns moments, renovarem les promeses del nostre sacerdoci. No ho fem com un tràmit, sinó com una cosa que ens brolla del cor. Com Pere, repetim Jesús: Senyor, tu que ho saps tot, tu saps que t'estimo. Hem rebut molt de Jesús i l'única resposta que ens queda és dir-li que esteim disposats a seguir-lo fins al final, exercint el servei que ens ha confiat. A Ell li agrada que li diguem una vegada més que l'estimam i que esteim decidits, amb l'ajuda del seu Esperit, a pasturar el seu ramat.

Confiam aquesta voluntat al Cor Immaculat de Maria. Mirant-la a ella, ens sentim encoratjats a pronunciar el nostre petit "fiat" confiant tota la nostra vida a Déu. Que la nostra Mare de Déu del Toro protegeixi sempre a aquest presbiteri de Menorca, l'ajudi a ser fidel al do rebut i l'assisteixi en la missió de proclamar el misteri de Jesucrist.

HOMILÍA EN LA MISA DE ENTREGA DE LOS ÓLEOS

Santuario del Toro, 20 de junio de 2020

Deseaba ardientemente celebrar esta Eucaristía con vosotros. La terrible crisis sanitaria que hemos vivido nos impidió celebrar juntos la Misa Crismal así como otros encuentros que solemos tener en el mes de mayo, en torno a la fiesta de la Madre de Dios del Toro. Aunque he procurado mantener contacto telefónico con todos vosotros, tenía muchas ganas de veros. Creo que también todos esperábamos poder volver a juntarnos en un momento como éste. Los discípulos necesitan juntarse para comentar cómo les ha ido, para contar los progresos y dificultades de la evangelización y también para ilusionarse con nuevas metas. Además, celebrar la Eucaristía juntos en torno al mismo altar nos une como Iglesia de Dios que camina en Menorca.

Hemos vivido unos meses difíciles, como los ha vivido también el pueblo de Dios al que acompañamos en su fe. Perder el contacto físico con nuestros feligreses, celebrar el misterio pascual sin presencia del pueblo, además del confinamiento en nuestras casas, han sido experiencias que nunca imaginábamos tener. Creo que a todos nos ha ayudado a madurar esta enfermedad, que ha puesto al descubierto tantas debilidades de una sociedad demasiado segura de sí misma. Hemos experimentado la fragilidad del ser humano y también de nuestra propia Iglesia, formada por hombres de carne y hueso que muchas veces pueden ser infieles a su misión. Ante la amenaza de la enfermedad y la muerte, hemos visto gestos admirables de solidaridad y generosidad, pero también muchos egoísmos, miedos y cobardías. Son grandezas y debilidades que quizás hemos advertido también en nosotros mismos.

Pero más que detenerme en lo vivido, me gustaría mirar al futuro y hacerlo con esperanza y con ilusión. Desde nuestra ordenación sacerdotal fuimos configurados con Cristo sacerdote y pastor y recibimos el encargo de anunciar el Evangelio. Nosotros somos los discípulos a quienes Jesús ha encargado proclamar la Buena Noticia en Menorca. Somos sus sacerdotes, sus ministros y tenemos la apasionante misión de ayudar al pueblo de Dios a caminar hacia Jesucristo. El Espíritu que recibimos con la imposición de las manos nos capacita para la misión. Como explica Pablo a su querido Timoteo, “Dios no nos ha dado un espíritu de cobardía, sino de fortaleza, de amor y de templanza”. Por eso –le dice– “no te avergüences del testimonio de nuestro Señor” “toma parte en los padecimientos por el Evangelio, según la fuerza de Dios” (2 Tim 1, 7-8).

Seguramente teníamos muchos proyectos pastorales que realizar en nuestras comunidades cuando comenzó la pandemia. Os invito a poner todos esos planes, trabajos e ilusiones en las manos de Dios, sabiendo que nosotros somos sólo sus pobres siervos, unos débiles instrumentos en sus manos. Ahora debemos mirar hacia adelante con el deseo de ayudar a nuestros feligreses a vivir con profundidad interior este verano y de emprender un nuevo curso cargados de esperanza. No nos desanimemos. El Señor necesita testigo valientes, ilusionados, muy enamorados de Él, que sueñen cada día en hacer llegar su Palabra a nuestros contemporáneos.

El curso próximo tenemos un reto importante que afrontar porque nuestra programación pastoral señala como objetivo crecer como Iglesia samaritana, que se pone al servicio de todos. Esta actitud, que es un distintivo de la Iglesia de Jesús, es en estos momentos más necesaria que nunca, porque la crisis sanitaria está suponiendo una crisis económica sin precedentes. Sentimos el dolor por cada persona que queda sin trabajo, que padece dificultades económicas y se ve situada en los márgenes de la sociedad. El Señor nos llama hoy a escuchar su clamor y arrodillarnos para lavar sus pies, sanar sus heridas y paliar su indigencia. El fondo de solidaridad que la Diócesis ha creado es sólo un signo que busca aliviar el dolor de los hermanos. Aprovecho este encuentro para agradecer la generosidad con la que muchos de vosotros habéis entregado una parte de vuestra remuneración para este fondo. Pero necesitamos lo que el Papa Francisco llama “la fantasía de la caridad”, que es la capacidad de imaginar maneras nuevas de atender a los demás y la valentía para poner en marcha nuevos proyectos que den esperanza a tantos hermanos que reclaman nuestra ayuda.

En esta celebración distribuiremos los óleos que fueron bendecidos el pasado día 8 de abril, en la Misa Crismal. Ellos son signos de la salvación, que llega a los hombres a través del misterio pascual. Nosotros, como ministros de Cristo, tenemos el encargo de llevar el aceite que conforte al enfermo, de ungir al catecúmeno para que reciba la fuerza del Espíritu y de marcar con el crisma de la salvación. Con ese crisma ungiré también en la frente a muchos jóvenes que desean recibir la plenitud del Espíritu y, si Dios quiere, ungiré las manos de Jean Marie, que quedarán consagradas al servicio del reino de Dios. A todos nosotros corresponde hacer llegar a muchas personas esta salvación que procede de Cristo. Que este aceite y el perfume se derramen sobre muchas personas y sean para ellas signos de salvación.

Dentro de unos momentos, renovaremos las promesas de nuestro sacerdocio. No lo hacemos como un trámite, sino como algo que nos brota del corazón. Como Pedro, repetimos a Jesús: Señor, tú que lo sabes todo, sabes que te quiero. Hemos recibido mucho de Jesús y la única respuesta que nos queda es decirle que estamos dispuestos a seguirle hasta el final, ejerciendo el servicio que nos ha confiado. A Él le gusta que le digamos una vez más que le queremos y que estamos decididos, con la ayuda de su Espíritu, a pastorear su rebaño.

Confiamos esta voluntad al corazón inmaculado de María. Mirándola a ella nos sentimos alentados a pronunciar nuestro pequeño “fiat” confiando toda nuestra vida a Dios. Que nuestra madre del Toro proteja siempre a este presbiterio de Menorca, le ayude a ser fiel al don recibido y le asista en la misión de proclamar el misterio de Jesucristo.